စိုးသိက်း

သွေးချင်းသားချင်း

The Brotherhood of the Rose

David Morrell

မူရင်းစာရေးသူ ဒေးဗစ်မိုရဲလ်

ဒေးဗစ်မိုရဲလ်သည် ကနေဒါနိုင်ငံ၊ အွန်တေရီယိုမြို့ဇာတိဖြစ်သည် ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက ၎င်း၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဗြိတိသျှလေတပ်မတော်၌ အမှုထမ်းခဲ့စဉ်၊ ထိုမြို့၌ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့သည် ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ပင်ဆယ်ဗေးနီယားတက္ကသိုလ်မှ ပါရဂူဘွဲ့ရယူခဲ့သည် ။ ယခုအခါ အိုင်အိုဝါပြည်နယ် တက္ကသိုလ်၌ အမေရိကန်စာပေဌာနတွင် ပါမောက္ခအဖြစ် အမှုထမ်းရင်း ဇနီး၊ ကလေးနှစ်ယောက်တို့ နှင့် ထိုပြည်နယ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။

၎င်း၏ ပွဲဦးထွက်ဝတ္ထုမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဆီဗက်စတာ စတော်လုန်းအား ကမ္ဘာကျော်သွားစေသည့် ဇာတ်ကောင် ‘ရမ်ဘို’ပါဝင်သော First Blood ဖြစ်ပြီး အမေရိကန်စာရေးဆရာများ အသင်း၏ အသိအမှတ်ပြု ဝတ္ထုထူးချွန်ဆုကို ဆွတ်ခူးခဲ့သည် ။

ထို့နောက် Testament, Last Revilla Totem (စိုးသိဏ်းမြန်မာပြည် - လပြည့်ညမိစ္ဆာ)၊ The Brotherhood of the Rose, Fraternity of the Stone နှင့် The League of Night and Fog (စိုးသိဏ်းမြန်မာပြည် - အကုသိုလ်အမွေခံ)၊ Desperate Measures (စိုးသိဏ်းမြန်မာပြည် - ပြင်းပြင်းထန်ထန်)၊ The Covenant of The Flame (စိုးသိဏ်းမြန်မာပြည် - မိစ္ဆာမီးလျှံ) ဝတ္ထုတို့ ကို

ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည် ။

ယခု ပြန်ဆိုထားသော ဝတ္ထု၏ မူရင်းစာအုပ်မှာ မိုရဲလ်အား ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုဆရာ (ဘက်ဆဲလားအဆင့်)အဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။

******

နိဒါန်း
အဲဘလတ်သဘာတူညီချက်

ခိုလှုံခြင်း

ပါရီ။ စက်တင်ဘာလ၊ အေဒီ ၁၃၁၈ ခုနှစ်။

နော်တာဒိမ်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတော်ကြီးမှ ရုပ်ရည်ချောမောသော ဘုန်းတော်ကြီးပီတာအဲဘလတ်သည် သူ၏ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ဒါယိကာမလေးဟဲလိုဝီအား မြူဆွယ်သည် ။ သူမ၏ ဦးရီးတော် ဖူးလ်ဘတ်သည် သူမ ကိုယ်ဝန် ရရှိခြင်းအတွက် ဒေါသူပုန်ထကာ အဲဘလတ်ကို ကလဲ့စားချေလိုသည် ။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေ နံနက်ခင်းစောစောတွင် ဖူးလ်ဘတ် ငှားရမ်းထားသော ကြေးစားလူသတ်သမားသုံးဦးသည် ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲသို့လာသော အဲဘလတ်အား လမ်းခုလတ်၌ ရန်မူတိုက်ခိုက်ကာ သင်းကွပ်ပြီး ဒဏ်ရာများ ဖြင့် သေအောင်ပစ်ထားရစ်ခဲ့ကြသည် ။

အဲဘလတ်ကား အသက်မပျောက်ခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် ရန်ပြုခံရမည်စိုးသဖြင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို လိုက်ရှာသည် ။ ပထမဦးစွာ ပါရီမြို့အနီးရှိ စိန်ဒင်းနစ္စဘုန်းကြီးကျောင်းသို့

ပြေးလွှားသည် ။ ထိုကျောင်း၌ ဒဏ်ရာများ ပျောက်အောင် ကုသ၍ နာလန်ထူအောင် ကြိုးစားနေစဉ် ဖူးလ်ဘတ်၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုရယူကာ မိမိအား ထပ်မံလုပ်ကြံမည့် သူများ သည် ပူးပေါင်းကြံစည်လျက်ရှိကြောင်း အဲလဘတ် သတင်းကြားရသည် ။

ထို့ကြောင့် နိုဂင်မြို့အနီး ကွင်းစီအရပ်သို့ သူ ထွက်ပြေးရပြန်လေသည် ။

ထိုအရပ်၌ လုံခြုံစိတ်ချရသော ဂေဟာတစ်ခုကို ၎င်းဘာသာ တည်ဆောက်ပြီး 'ပါရာကလိ'ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည် ။ သန့်စင်သော ဝိညာဉ်တော်အားရည်စူးပြီး 'ပြုစုယုယသူ'ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ထွက်၏။

အဲဘလတ် 'ဘေးမဲ့တော'ကို ရှာတွေ့သွားလေပြီ။

******

လုံခြုံသောအိမ်များ အခြေခံစည်းကမ်းများ

ပါရီ။ ၂၈ ရက်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၃၈။

တနင်္ဂနွေနေ့။

ထိုနေ့တွင် ပြင်သစ်အစိုးရ၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး အက်ဒွပ်ဒါလဒီယေးသည် ပြင်သစ် ပြည်သူများအား အောက်ပါကြေညာချက်ကို ရေဒီယိုမှ ထုတ်ပြန် ကြေညာ လိုက်လေသည် ။

'ဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းကပဲ ကျွန်တော့်ကို အဓိပတိကြီး ဟစ်တလာ၊ မစ္စတာ မူဆိုလိုနီ၊ မစ္စတာ နဗီးလ်ချိန်ဘာလိန်တို့ နဲ့ အတူ မြူးနစ်မြို့၌ တွေ့ဆုံဖို့ ဂျာမန်အစိုးရက ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရပါတယ်၊ သူတို့ ရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို ကျွန်တော် သဘောတူ လက်ခံလိုက်ပါတယ်'

နောက်နေ့ နေ့ခင်းတွင် မြူးနစ်၌ အစည်းအဝေးကျင်းပနေစဉ် ဂက်စတာပိုအဖွဲ့မှ ဆေးပညာတစ်ဦးသည် လမ်းထောင့်ရှိ ၎င်းပိုင်ဆေးဆိုင်ထဲမှ နေ၍ ဘာလင်မြို့၊ အမှတ် ၃၆၊ ဘာဂင်နာလမ်းရှိ တိုက်ကြီးရှေ့သို့ ၁၉၃၈ ခုနှစ်ထုတ် အနက်ရောင် မာစီးဒီးကားကြီးငါးစီးအနက် နောက်ဆုံးကား ဆိုက်ရောက် လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို အချိန်မှတ်စာအုပ်လေးထဲတွင် ရေးမှတ် လိုက်လေသည် ။

ထိုကားနက်ကြီးတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာတိုင်း ရှိုးရိုးစင်းစင်းဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသော ကိုယ်လုံးထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လူရှုပ်သော လမ်းပေါ်မှ ခြေကျင်လျှောက်သူများကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီးနောက် သားနားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်အား ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေး လိုက်လေသည် ။

ယင်းကားနက်ကြီးများ ပေါ်တွင် ခရီးသည် တစ်ဦးစီသာ ပါရှိ၏။ ဒရိုင်ဘာသည် မိမိခရီးသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား သုံးထပ်တိုက်၏ ထုထပ်သောမှန်တံခါးပေါက်မှ နေ၍ အတွင်းသို့ ချောချောမောမောရောက်အောင် လိုက်ပို့ပြီးသောအခါ ထိုတိုက်နှင့် သုံးဘလောက်အကွာရှိ ကုန်လှောင်ရုံသို့ ကားမောင်းသွား၍ နောက်ထပ် အမိန့်ညွှန်ကြားချက်မလာမချင်း ထိုင်စောင့်နေရလေသည် ။

နောက်ဆုံးရောက်လာသောလူကြီးသည် သူ၏ အိုဗာကုတ်နှင့် ဦးထုပ်ကို အပ်နှံထားခဲ့ရန် အစောင့်ကပြောသည် ။ မည်သူမျှ ရေးမှတ်ခွင့်မရှိသဖြင့် သူ့အနေနှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို လိုအပ်မည်မဟုတ်ချေ။

နောက်ထပ် ဂက်စတာပို အေးဂျင့်တစ်ဦးသည် ကောင်တာနောက်ဘက်ရုံးခန်းထဲမှ ထွက် လာပြီး ဧည့်သည် ပုဂ္ဂိုလ်အား စင်္ကြံလမ်းရှည်အဆုံးရှိအခန်းသို့ ခေါ်သွားသည် ။ ထိုအခန်းထဲသို့ ဧည့်သည် လူကြီး ဝင်သွားသည် နှင့် ဂက်စတာပို အေးဂျင့်က အပြင်မှ တံခါးပိတ်လိုက်သည် ။

ဧည့်သည် အမည်မှာ ဂျွန်တက်ဇ်အော်ကွန်ဖြစ်သည် ။

အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ယောက်ျားပီပီ၊ ရုပ်ချောသူဖြစ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းမွေးက မီးခိုးရောင်ဖြစ်သည် ။

သူသည် လက်ရှိကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးသား ဖြစ်သည့် အလျောက် နောက်ဆုံး ကျန်သော ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မိမိအရင် ရောက်နေသော လူကြီးလေးယောက်အား ခေါင်းဆတ်ပြ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

ထိုသူနှင့် မိတ်ဆက်နေစရာမလို၊ တက်ဇ်က သူတို့ ကို သိပြီးသား။

သူတို့ လေးဦးကား ဝီလ်ဟမ်စမဲလ်ဇာ၊ အင်တွန်ဂျရက်၊ ပါစီဗယ်လင်း၊ ဒစ်ရှ်နှင့် ဗလာဒီမာလာဇင်ဆိုကော့ဗ်တို့ ဖြစ်သည် ။ ၎င်းတို့ သည် ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်နှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ လူလျှိုအဖွဲ့အစည်း ညွှန်ကြားရေးမှူးများ ဖြစ်ကြသည် ။ တက်ဇ်အော်တွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည် ။

ထိုအခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင်များ နှင့် ပြာခွက်များ အပ အခြားဘာပစ္စည်းပစ္စယမျှမရှိချေ။

ပရိဘောဂ၊ ပန်းချီကား၊ စာအုပ်စင်၊ ခန်းဆီး၊ ကော်ဇော၊ ဖန်မီးပန်းဆိုင်း၊ ဘာဆိုဘာမျှမရှိ၊ ဗလာနတ္ထိ။

အခန်းကို ဗလာကျင်းထားခြင်းဖြင့် အသံဖမ်း လျှို့ဝှက်မိုက်ခွက်များ မထားရှိကြောင်း ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား သက်သေပြရန် စမဲလ်ဇာက တမင်ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

"လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ဘေးချင်းကပ်အခန်းတွေအားလုံးလည်း ဟောင်းလောင်းချည်းပါပဲ"

စမဲလ်ဇာက ပြောသည် ။

"မြူးနစ်"

လင်းဒစ်ရှ်ကပြော၏။

စမဲလ်ဇာက ရယ်၍

"ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ပီပီ လိုရင်းကို တဲ့တိုးပြောတတ်ပါကလား"

"ခင်ဗျား ဘာလို့ ရယ်တာလဲ၊ အခုအချိန်မှာ ဟစ်တလာက ကျုပ်တို့နိုင်ငံရယ်၊ အင်္ဂလန်ရယ်၊ ချက်ကိုစလိုဗက်၊ ပိုလန်နဲ့ ဩစတြေးလျတို့ ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ အာမခံချက်မပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အားလုံး သိနေတယ်"

ဂျရတ်က စမဲလ်ဇာအား ပြောလိုက်သည် ။

အမေရိကန်ကြီးပါ နားလည်စေရန် သူက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပြော၏။

စမဲလ်ဇာက ဂျရက်အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိလိုက်သည် ။

"ဟစ်တလာက ချက်ကိုစလိုဗတ်ကို ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်မယ်လို့ ကြံထားသလား"

လာဇင်ဆိုကော့ဗ်က မေးသည် ။

စမဲလ်ဇာက မီးခိုးခွေများ မှုတ်ထုတ်ရင်း ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး

"ကျုပ်တို့ က လုပ်ငန်းချင်း အတူတူဖြစ်ကြတဲ့ အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့်ပြဿနာဟူသမျှကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားနိုင်အောင်လို့

ခင်ဗျားတို့ ကို ဒီကိုလာဖို့ ကျုပ်ခေါ်ခဲ့တာပဲ"

တက်ဇ်အော်တွန်က မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်၏။

စမဲလ်ဇာ ဆက်လက်၍

"ကျုပ်တို့ က တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို တစ်ယောက်က သိပ်အလေးထားကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အားလုံး တူတာတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ တွေဟာ ကျုပ်တို့ အလုပ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို ကြိုက်နေကြတယ်"

သူတို့ အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည် ။

"ခင်ဗျားတင်ပြစရာ ပြဿနာအရှုပ်အထွေး အသစ်တစ်ခုခုရှိနေလို့ လား"

ရှရှကြီး လာဇင်ဆိုကော့ဗ်က မေးသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ တွေ ခေါင်းထဲရှိတာ ဘာလို့ ဖွင့်မပြောကြတာတုန်းဗျာ"

အော်တွန်က အာလေးလျှာလေးကြီးနှင့် ပြောသည် ။

အခြားသူများ ခစ်ခနဲရယ်ကြ၏။

"ဘွင်းဘွင်းပြောရင် အရသာ ပေ့ါသွားမှာ ပေ့ါ"

ဂျရတ်က အော်တွန်အားပြောပြီး စမဲလ်ဇာ ဘာဆက်ပြောမလဲဟု လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"မကြာခင်ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ စစ်ကြီးရဲ့ ရလဒ်ဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ကျုပ်တို့ ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေအနေနဲ့ ကာကွယ်မှုရရှိဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေပေးဖို့ ကျုပ်တို့ အချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အာမခံချက်ပေးဖို့ လိုအပ်တယ်"

"မဖြစ်နိုင်တာ"

လာဇင်ဆိုကောဇ်က ပြော၏။

"ဘယ်လိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုမျိုးလဲဗျ"

ပြင်သစ်ကြီးက မေးသည်။

"ငွေကြေးနဲ့ ကာကွယ်ဖို့ လား"

တက္ကဆပ်ပြည်နယ်သားကြီး အော်တွန်ကလည်း မေးသည်။

"ငွေကြေးဆိုတာ မတည်ငြိမ်ဘူး၊ ရွှေဖြစ်ဖြစ်၊ စိန်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"

အင်္ဂလိပ်ကြီးကပြောသည်။

"နောက်ပြီး တိတိကျကျပြောရရင် အဲဒါတွေကို သိမ်းထားဖို့ လုံခြုံတဲ့ နေရာတွေလိုမယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် ဂျနီဗာ၊ လစ္စဘွန်းနဲ့ မက္ကဆီကို စီးတီးမှာ ရှိတဲ့ အထင်ကရ ဘဏ်တိုက်ကြီးတွေမှာ ထားမလား"

"အရင်းရှင်ကုန်စည်ဖြစ်တဲ့ ရွှေကို ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်သင့်တယ် ထင်သလဲ"

ရုရှကြီးက မကျေမချမ်းမေးသည်။

"လုံခြုံတဲ့ အိမ်တွေ အများကြီးထားတဲ့ စနစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ကြတာပေါ့"

စမဲလ်ဇာက ပြန်ပြောသည်။

"အဲဒါ ဘာဆန်းသလဲ၊ အခုလည်း အဲဒီအိမ်တွေရှိသားပဲ"

အော်ဘွန်က စောဒကတက်သည်။

အခြားသူများက သူ့ကို လျစ်လျူရှုထား၏။

"အနားယူစခန်းတွေပါ ဖွင့်ကြဦးမှာ လား"

ဂျရတ်က စမဲလ်ဇာအား မေးသည် ။

"ကောင်းသားပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ အမေရိကန်ကြီး သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပါရစေလား၊ ကျုပ်တို့ ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်းတိုင်းမှာ လုံခြုံတဲ့ အိမ်တွေ သီးခြားရှိပြီးသားဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ဝင် အေးဂျင့်တွေအတွက် ကာကွယ်မှု လိုအပ်တဲ့ အခါဖြစ်စေ၊ ရှင်းလင်းစစ်ဆေးရေး လုပ်ချင်တဲ့ အခါဖြစ်စေ၊ ဒါမှ မဟုတ် သတင်းပေးသမားတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းချင်တဲ့ အခါဖြစ်စေ၊ အဲဒီ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အိမ်တွေကို အသုံးပြုလေ့ရှိကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတွေက ဒီနေရာတွေကို လျှို့ဝှက်ထားပေမယ့်လည်း တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မှာ ပြိုင်ဘက်အဖွဲ့အစည်းတွေက ဒီအိမ်တွေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိသွားတာပါပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီအိမ်တွေဟာ မလုံခြုံတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီအိမ်တွေမှာ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေ ချထားပေမယ့် အင်အားသာတဲ့ အုပ်စုဟာ ဝင်တိုက်ခိုက်ပြီး အဲဒီမှာ ပုန်းခိုနေတဲ့ လူကို သတ်ပစ်လို့ ရတာပဲ"

"ဒီလို စွန့်စားမှုမျိုးကိုတော့ ဘယ်ရှောင်ရှားလို့ ရမလဲ"

အော်တွန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ ပြောသည် ။

"အေးဗျ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တင်ပြမယ့်အဆိုက တစ်မျိုးဆန်းသစ်တယ်၊ လက်ရှိ စိတ်ကူးကို ထပ်မံတိုးချဲ့တဲ့ သဘော၊ ပိုကောင်းအောင် မွမ်းမံပြုပြင်တဲ့ သဘောပါ။ အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေတစ်ရပ်မှာ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်းထဲက

အေးဂျင့်တစ်ဦးအတွက် အသေအချာ ရွေးချယ်ထားတဲ့ ကမ္ဘာ့မြို့ကြီးတစ်မြို့ပေါ်က လုံခြုံတဲ့ ဂေဟာမှာ ပုန်းခိုခွင့်ပေးမယ်ဗျာ။ အဲဒီအတွက် ဗြူနိုအေရီး၊ ပေ့ါစဒမ်၊ လစ္စဘွန်းနဲ့ အော်စလိုမြို့တွေကို ကျုပ်ရွေးထားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းတွေ ရှိပြီးသား မဟုတ်လား"

"အလက်ဇန်းဒရီးယားမြို့ရော"

အင်္ဂလိပ်ကြီးက အကြံပေးသည် ။

"ကောင်းသားပဲ"

"မွန်ထရီရယ်ရော မကောင်းဘူးလား၊ ဒီစစ်ကြီးမှာ ကျုပ်တို့ မျက်နှာသာမရရင် ကျုပ်တော့ အဲဒီမှာ သွားနေချင် နေရလိမ့်မယ်"

ပြင်သစ်ကြီးကပြောသည် ။

"နေစမ်းပါဦး၊ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အခါကျရင် ကျုပ်ရဲ့ အေးဂျင့်တစ်ယောက်က ခင်ဗျားရဲ့ အေးဂျင့်ကို အဲဒီမြို့တွေမှာ မသတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလားဗျ"

အော်တွန်ကမေးသည် ။

"ပြိုင်ဘက် အေးဂျင့်တွေက ကိုယ့်ရဲ့ ဂေဟာထဲမှာ ခိုလှုံနေသရွေ့ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အဖို့ မြူဆွယ်မှုတွေလိုအပ်လိမ့်မယ်"

ပြင်သစ်ကြီးကပြောရာ ဂျာမန်ကြီးက

"ကျုပ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အခြေအနေတွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရင် ကျုပ်တို့လိုအပ်သမျှ မြူဆွယ်မှုတွေကို ရရှိမှာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်က အမြော်အမြင် ရှိတဲ့ လူပါ။ ကဲ အားလုံး

သဘောတူတယ်မဟုတ်လား"

"အဲဒီလုံခြုံတဲ့ ဂေဟာတွေမှာ ကျုပ်တို့ တပည့်တွေ အသတ်မခံရပါဘူးလို့ ဘယ်လိုအာမခံချက် ပေးမှာ လဲ"

အင်္ဂလိပ်ကြီးကမေးလိုက်သည်။

"လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချင်းချင်း ကတိပေးကြရမှာ ပေါ့"

"ပြစ်ဒဏ်တွေရော မရှိဘူးလား"

"ရှိတာပေါ့ဗျ"

"ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သဘောတူတယ်"

အင်္ဂလိပ်ကြီးက ပြောသည်။

အမေရိကန်ကြီးနှင့် ရုရှကြီးက နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

"နိုင်ငံအသစ်တွေက ကျုပ်တို့ အကြံကို သိပ်လက်မခံချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်"

ဂျာမန်ကြီးကပြောရာ ရုရှကြီးက

"အခြေခံစည်းမျဉ်းကို ကျုပ်သဘောတူပါတယ်။ သင့်လျော်တဲ့ ရန်ပုံငွေတွေ ထည့်ဝင်နိုင်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ စတာလစ်က ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ တော့ ကျုပ် ကတိမပေးနိုင်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ဆိုဗီယက်မြေပေါ်မှာ နိုင်ငံခြား အေးဂျင့်တွေကို ခုခံကာကွယ်ပေးဖို့ ဘယ်တော့မှ သဘောတူနိုင်မယ်မထင်ဘူး"

"နို့၊ အေးဂျင့်တစ်ယောက်ကို သူ့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ လုံခြုံတဲ့ ဂေဟာထဲမှာ နေနေသမျှ ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ်မပြုပါဘူးလို့ ခင်ဗျားပဲ ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား"

ရုရှကြီးက ဦးခေါင်းကြီးကို လေးတွဲ့စွာ ညိတ်လိုက်၏။

"မစ္စတာ အော်တွန်ရော၊ ဘယ်လိုလဲ"

"ကျုပ် သဘောတူပါတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ထည့်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဂေဟာတွေကို အမေရိကန် ပိုင်နက်ပေါ်မှာ မထားစေချင်ဘူးဗျာ"

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျန်တာအားလုံးကို ကျုပ်တို့ သဘောတူတယ်ပေ့ါ"

ကျန် သုံးဦးက ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ဒီအစီအစဉ်အတွက် ကျုပ်တို့ စကားဝှက်တစ်လုံးတော့ လိုအပ်မယ်"

လင်းဒစ်ရှ်က အကြံပြုသည် ။

"ဇရပ်လို့ ပေးရအောင်"

စမဲလ်ဇာက ပြောသည် ။

"သိပ်မကောင်းဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဆီက ဆေးရုံတစ်ဝက်လောက်ကို ဇရပ်လို့ ခေါ်လေ့ရှိကြတယ်ဗျ"

လင်းဒစ်ရှ်က ငြင်းသည် ။

"ကဲ ဒါဖြင့် ကျုပ် အကြံပေးမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး ပညာတတ်တွေပဲ၊ သမိုင်းအမှောင်ခေတ်တုန်းက ပီတာအဲဘလတ်ဆိုတဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးလား"

ပြင်သစ်ကြီး ဂျရတ်က ပြောသည် ။

"ဘယ်သူလဲ"

အော်တွန်ကမေးသဖြင့် ဂျရတ်က ရှင်းပြလိုက်သည် ။

"အဲဒါနဲ့ သူက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားပြီး အကာအကွယ် ယူလိုက်ရောလား"

အော်တွန်ကမေးသည် ။

"ဘေးမဲ့မြေကို သူ ရောက်သွားတာ"

"ကျုပ်တို့ တွေ ဒီအစီအစဉ်ကို ခွင့်ပြုသဘောတူညီချက်ကို ခေါ်ကြရအောင်၊ 'အဲဘလတ် သဘောတူချက်' ပေါ့ဗျာ"

နောက် နှစ်ရက်အကြာ၊ အောက်တိုဘာလ ၁ ရက်နေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ ပြင်သစ် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဒါလဒီယေးသည် မြူးနစ်မြို့၌ ဟစ်တလာနှင့် တွေ့ပြီး ပါရီမြို့ နေအိမ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်လာသည် ။

သူ၏ လေယာဉ်သည် လေဘူးဂေးလေဆိပ်၌ ဆင်းသက်သည် ။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း သူ့အား ပရိသတ် ထောင်ပေါင်းများစွာက ကြွေးကြော်သံများ ဖြင့် အော်ဟစ် ဆီးကြိုကြသည် ။

"ပြင်သစ်ပြည် အဓွန့်ရှည်ပါစေ၊ အင်္ဂလန် အဓွန့်ရှည်ပါစေ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအဓွန့်ရှည်ပါစေ"

လူအုပ်ကြီးသည် ပန်းစည်းများ ၊ အလံများ ဝှေ့ယမ်းကာ ရဲများ တားဆီးသည့် ကြားမှ ထိုးဖောက် ထွက်သွားကြသည် ။ သတင်းထောက်များကလည်း ဒါလဒီယေးရှေ့သို့ အလုအယက် ချဉ်းကပ်သွားကြသည် ။

ဒါလဒီယေးကား မှ င်တက်မိနေ၏။

သူသည် ရိုက်တာသတင်းဌာနမှ သတင်းထောက်

ဖူးကော့ဘက်လှည့်၍ ဤသို့ ရေရွတ်လိုက်သည် ။

"ငြိမ်းချမ်းရေး အခွန့်ရှည်ပါစေ ဟုတ်လား၊ ဟစ်တလာ ဘာတွေကြံနေသလဲ သင်းတို့ မသိကြဘူးလား၊ အတော်တုံးတဲ့ ငမိုက်သားတွေပဲ"

******

ပါရီမြို့။

၁၉၃၉၊ စက်တင်ဘာလ (၃)ရက်။

တနင်္ဂနွေနေ့။

မက်ချလင် ပြဇာတ်ကို ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်စဉ် သတင်းကြေညာသူတစ်ဦးက ကြားဖြတ်၍ ကြေညာလိုက်သည် ။

"ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ ဂျာမနီနိုင်ငံနဲ့ စစ်တိုက်ဖို့ တရားဝင် စစ်ကြေညာလိုက်ပါပြီ"

ရေဒီယိုမှ အသံတိတ်သွား၏။

ဗြူနိုအေရီး၊ ပေ့ါစဒမ်၊ လစ္စဘွန်း၊ အော်စလို၊ အလက်ဇန်းဒရီးယားနှင့် မွန်ထရီယယ်မြို့တို့ ၌ ကမ္ဘာ့အကြီးမားဆုံး သူလျှိုအဖွဲ့အစည်းကြီးများ ၏ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လုံခြုံရေး ဂေဟာများကို စတင်တည်ဆောက် ဖွင့်လှစ်လိုက်ကြသည် ။

၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံတို့ လည်း ၎င်းအစီအစဉ်၌ ပါဝင်လာကြသည် ။

"ဘေးမဲ့နယ်မြေ"ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြလေပြီ။

******

အပိုင်း(၁)
ဘေးမဲ့နယ်မြေ

အကျင့်ပါနေသော လူတစ်ဦး
(၁)

ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ်။

ဖေးလ်မြို့။

နှင်းတွေ သဲသဲမဲမဲ ကျနေသဖြင့် ဆောလ်မျက်စိထဲ ဘာမှ မမြင်ရ။

သူသည် ထူထပ်သော နှင်းမှုန်နှင်းခဲထုပေါ်မှ မြွေလိမ်မြွေကောက်စကြီးစီး၍ လျှောဆင်းသွားသည် ။

မိုးကောင်းကင်၊ လေထု၊ မြေကြီး အားလုံးဖြူဖွေးနေ၏။ သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ နှင်းငွေ့များ သာပိတ်ဆို့နေသည် ။

အန္တရာယ်က မသေးလှ။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဖြုန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်မလား၊ သို့မဟုတ် ကြိုတင်မမြင်ရသော ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှ ချော်ကျသွားမလား။

သို့သော် သူဂရုမစိုက်။

သူ့စိတ်က တက်ကြွပေါ့ပါးနေသည် ။

သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လေတဗြီးဗြီး ပွတ်တိုက် တိုးဝှေ့သွားစဉ် သူ ပြုံးလိုက်သည် ။

တောင်ကုန်းလျှောက ပြေပြစ် လာပြီမို့။ သူဘယ်ယိမ်း ညာယိမ်းလုပ်ပြီး မြေပြင်ညီဆီသို့ တန်း၍ လျှောဆင်းသွားသည် ။ နောက်ကုန်းလျှောက ပို၍ မတ်စောက်လိမ့်မည်။

ဖြူဖွေးလင်းထိန်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ အရှိန်မြှင့်ရန် သူ့လက်ကိုင် တုတ်နှစ်ချောင်းကို အားစိုက်တွန်းထိုးသွားသည် ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူသွား၏။ ဒါကို သူသဘောကျသည် ။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဗလာနတ္ထိ၊ သူ့ရှေ့ရော နောက်မှာပါ ဘာမှ မရှိ။ အတိတ်နှင့် အနာဂတ်သည် သူ့အဖို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှမရှိ၊ ပစ္စုပ္ပန်သည် သာ အဓိက။

လက်ရှိ အခြေအနေက အံ့ဩဝမ်းမြောက်စရာ အထိပြီးနေသည် ။

သူ့ရှေ့နားမှာ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခု ဘွားခနဲပေါ်လာသည် ။

ဆတ်ခနဲ ဘေးတိမ်းပြီး အရှိန်သတ်လိုက်သည် ။ သူ့နားထင်ကြောတွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည် ။

မည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် သူ့ရှေ့နားတွင် ညာမှ ဘယ်သို့ ရွှတ်ခနဲဖြတ်သန်း၍ နှင်းတောထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ ဆောလ်က နှင်းကာမျက်မှန်တပ်လျက် ကဲကြည့်သည် ။ လေတိုက်နေသည့် ကြားမှာ အော်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည် ။

သူ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း စကီးဖြင့် ရှေ့တိုးကပ် သွားသည် ။

နှင်းမုန်တိုင်းကြား၌ အရိပ်တွေ စုပြုံလာသည် ။ သစ်ပင်တန်းတစ်တန်း ပါလား။

ညည်းညူသံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။ စကီးသမားတစ်ယောက် သစ်ပင်ခြေရင်း၌ ကိုးရိုးကားရား လဲကျ နေသည် ကို ဆော်လ်တွေ့ရသည် ။

နှင်း ထု ပေါ် မှာ သွေးစက်တွေ။ နှင်းကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော ဆောလ်က နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်၏။ စကီးသမား၏ နဖူးမှာ ကြက်သွေးရောင် သွေးများ ယိုစမ့်ပုံနှံ့လာနေဆဲ။ ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က ပုံပျက်ပန်းပျက် လိမ်နေ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူ၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်။

နှင်းမုန်တိုင်း ကျနေသဖြင့် ဆောလ် အကူအညီသွားခေါ်ပေးလို့ မဖြစ်။ သည် နေရာကို ပြန်ရှာဖို့ ခက်မည်။ အကူအညီ သွားခေါ်လို့ ရသည် ပဲထားဦး၊ မိမိတို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ ဒဏ်ရာနှင့် လူသည် အအေးမိပြီး သေသွားနိုင်သည် ။

အခွင့်အလမ်း တစ်ခုတည်းရှိသည် ။

နဖူးဒဏ်ရာနှင့် ခြေကျိုးခြင်းကို ဆောလ် ကုသပေးဖို့ စဉ်းစားမနေတော့။

အချိန်က လုံးဝမရှိ။ အကြောင်းလည်း မထူး။

မိမိ စကီးများကို ချွတ်ပြီး ဒဏ်ရာ ရထားသောလူ၏ စကီးများကိုပါ ချွတ်ပေးလိုက်သည် ။ ပြီး ထင်းရှူးပင် တစ်ပင်ဆီပြေးသွားကာ အခက်များများ ပါသော ထင်ရှူးကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်းကို

ချိုးယူလိုက်သည်။

လူနာကို ထင်ရှူးကိုင်းကြီးပေါ် ပက်လက်တင်ကာ ဆောလ်က ကိုင်းဖျားမှ ဆုပ်ကိုင်၍ နောက်ပြန်ဆွဲယူသွားသည်။

နှင်းက ပိုကျလာသည်။ အအေးဓာတ်က သူ့လက်ကိုင်အိတ်များကို ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်လာသည် ။ သစ်ကိုင်းနှင့် လူနာကို ကုန်းလျှောအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲချသွားသည် ။ ကျောက်ခဲတစ်တုံးနှင့် ဆောင့်မိသဖြင့် လူနာက တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် လူးလွန့်သဖြင့် နှင်းထုပေါ်ချော်ကျလုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

ဆောလ်က လူနာဆီ ကမန်းကတန်းပြေးပြီး နေရာတကျ ပြန်ထားပေးစဉ် သူ့ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာကိုင်သဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"စကီးလှည့်ကင်းတစ်ဖွဲ့" ဟူသော စာလုံးနက် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် အဝါရောင် နှင်းကာ ဂျာကင်ပတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ပါလား။

"ကုန်းအောက် ကိုက်တစ်ရာလောက်မှာ ဂိုဒေါင်တစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒီကိုသွား"

လှည့်ကင်းအဖွဲ့ဝင်က ဆောလ်ကို ဝင်ကူရင်း အော်ပြောသည်။

သူတို့ နှစ်ဦး လူနာကို တောင်ကုန်းအောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲယူလာကြသည်။ နံရံသွပ်ပြားနှင့် ဝင်ဆောင့်မိမှ မိမိတို့ ဂိုဒေါင်ရှေ့သို့ ရောက်မှန်း ဆောလ်သိရသည်။

သော့ခတ်မထားသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ဝင်သွားသည် ။ အထဲမှာ တော့ စူးစူးဝါးဝါး

လေတိုးသံမကြားရ၊ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

ဘာမျှမရှိသော ဂိုဒေါင်လွတ်အတွင်း၌ နောက်ပြန်လှည့်ကာ သွေးထွက်နေသော စကြီးသမားအား လှည့်ပင်းအဖွဲ့ဝင်နှင့် အတူ အထဲသို့ဆွဲသွင်းပေးသည် ။

"ခင်ဗျားရော ဘာဖြစ်သေးလဲ ကျွန်တော် အကူအညီသွားတောင်းတုန်း ခင်ဗျား သူ့နားမှာ ပဲနေပါ။ နှင်းခဲလျှောစီးယာဉ်လေးတွေနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ကျွန်တော် ပြန်လာပါ့မယ်"

လှည့်ကင်းအဖွဲ့ဝင်လူကပြောရာ ဆောလ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"ခင်ဗျား ခုလိုလုပ်ပေးလိုက်တာ တော်သေးတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အာဂလူပါပဲဗျာ၊ ဒီမှာ စောင့်နေ၊ ခင်ဗျား နွေးထွေးအောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးပါ့မယ်"

ဟု ပြောပြီး ထိုလူအပြင်ထွက်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည် ။

ဆောလ်က နံရံမှီပြီး မြေကြီးပေါ် လျှောချလိုက်သည် ။ ညည်းတွားနေသော စကြီးသမားကို သူစိုက်ကြည့်နေသည် ။ ထိုသူက မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်နေသည် ။

ဆောလ်က အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး

"ခင်ဗျား ခြေထောက်မလှုပ်နဲ့ "

ထိုလူက မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ကျေးဇူးပဲ"

ဆောလ်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော် အကြီးအကျယ်မှားသွားတယ်ဗျာ"

ဒဏ်ရာနှင့် လူက လှမ်းပြောသည် ။

သူ့ခမျာ ဝေဒနာကြောင့် မျက်လုံး မနည်းဖွင့်ကြည့်နေရရှာ၏။

"ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ခုဟာက အလွယ်လေးဗျ"

ဆောလ်က နားမလည်။ ထိုလူ ကယောင်ကတမ်းပြောနေခြင်း ဖြစ်မည်။

"နှင်းမုန်တိုင်းကျမယ်လို့ မထင်ထားဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုက တုံးလွန်းပါတယ်"

စကီးသမားက ရှုံ့မဲ့၍ ပြောသည် ။ သူ့နားထင် နှစ်ဖက်မှာ ရဲတက်နေသည် ။

ဆောလ်က နားစွင့်ကြည့်ရာ အဝေးမှ ချဉ်းကပ်လာနေသော နှင်းခဲလျှောစီးယာဉ်ငယ်များ ၏ စက်သံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသည် ။

"သူတို့ လာကြပြီ"

"ခင်ဗျား အာဂျင်တီးနားမှာ စကီးစီးဖူးသလား"

ဆောလ်ရင်ထဲ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်သွားသည် ။

သည် လူ ကယောင်ကတမ်းပြောနေခြင်းတော့မဟုတ်။

"တစ်ခါက စီးဖူးတယ်၊ ကျွန်တော် နှာခေါင်းသွေးတွေတောင် ယိုတယ်ဗျ"

"အက်စပရင်သောက်ပေ့ါ"

"အက်စပရင်က ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးပဲ"

ဆောလ် စကားဝှက်ဖြင့် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်မှုကို အပြီးသတ်ပြောလိုက်သည် ။

"ဒီနေ့ည ဆယ်နာရီ၊ တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ နှင်းမုန်တိုင်းဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် အားလုံး ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်မယ်လို့ ဘယ်သူထင်မလဲ"

လူနာက ညည်းရင်းပြောသည် ။

နှင်းခဲ လျှောစီးယာဉ်ငယ်များ ၏ အသံမှာ ဂိုဒေါင်ရှေ့အရောက်တွင် ပို၍ ကျယ်လောက်လှ၏။

တံခါးပွင့် လာပြီး စကီးလှည့်ကင်းအဖွဲ့ဝင်သုံးဦး ဝင်လာကြသည် ။

"ခင်ဗျားရော အိုကေရဲ့ လား"

တစ်ယောက်က ဆောလ်အား မေးလိုက်သည် ။

"အိုကေပါတယ်။ ဒီလူကတော့ ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်ဗျာ"

ဟု ဆောလ်က ပြောလိုက်သည် ။

******

(၂)

အသင် ပုံစံအကွက်တစ်ခုခုကို လက်ကိုင်ထားရမည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆောလ် ပုံမှန်အစီအစဉ်အရသာ လှုပ်ရှားသည် ။ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်များ ၌ သတ်မှတ်ထားသော နေရာများ သို့ သူရောက်အောင်သွားလေ့ရှိသည် ။

မနက်ရှစ်နာရီခွဲ၌ သူ့ဟိုတယ်ရှိကဖေးဆိုင်တွင် မနက်စာ စားသည် ။ နာရီဝက်ကြာ လမ်းလျှောက်သောအခါ၌ လည်း သူ့လမ်းကြောင်းမှာ အပြောင်းအလဲလုံးဝမရှိ။ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ တောင်ကုန်းလျှောများ ပေါ်၌ လမ်းကြောင်းအပြောင်းအလဲမရှိဘဲ စကီးလျှောက်စီးသည် ။

အကြောင်းနှစ်ခုရှိသည် ။

နံပါတ် (၁)။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆက်သွယ်လိုသည့် အခါ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်းသိအောင် ဤသို့ ပုံမှန်အချိန်ဇယား ဆွဲပေးထားခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် ယနေ့ ဖြစ်ပျက်သည့် မတော်တဆဖြစ်မှုက အစီအစဉ်ကို တလွဲတချော် ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း လက်တွေ့သိလိုက်ရလေပြီ။

နံပါတ် (၂)။ အကယ်၍ ဆောလ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့လျှင် သူ၏ ပုံမှန် အစီအစဉ်များကြောင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ပြီး ထိုရှုဒိုးငနဲအား အမှားအယွင်းများ လုပ်မိစေနိုင်သည် ။

ယနေ့မူ တစ်ပါးသူတို့ မိမိအား သံသယမဖြစ်အောင် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ရှောင်ရှားဖို့ လိုအပ်သည် ။ ဒဏ်ရာနှင့် လူအား ဆေးရုံကားပေါ်သို့ ဆောလ်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည် ။

တည်းခိုခန်း ပြန်ရောက်သောအခါ စကီးလှည့်ကင်းအဖွဲ့နှင့် စကားပြောပြီး လစ်ပြေးဖို့ ကြံခဲ့သည် ။ မိမိအခန်းထဲ ပြန်ရောက်သည်နှင့် စကီးချွတ်ကာ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဆွယ်တာတို့ ကို လဲဝတ်သည် ။ သူသောက်နေကျ ဘားခန်းကို ခါတိုင်းအချိန်၌ အရောက်သွားပြီး၊ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ မွှန်နေသော လူအုပ်ကြား၌ ဝင်ထိုင်ကာ ကိုကာကိုလာ တစ်ဘူးသောက်ရင်း ဧရာမရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်နေသည့် ကာတွန်းအစီအစဉ်ကို ငေးကြည့်နေသည် ။

ညခုနစ်နာရီတွင် သူဟိုတယ်ရှိ ထမင်းစားခန်းမကြီးထဲ၌ ထုံးစံအတိုင်း ညစာဝင်စားသည် ။ ရှစ်နာရီ၌ ဘတ်ရေးနောလ်ပါသည့် မော်တော်ကားတရကြမ်းမောင်းသော အက်ရှင် ရုပ်ရှင်ကားကို သွားကြည့်သည် ။ ဤဇာတ်ကားကို သူကြည့်ပြီးသားဖြစ်ရာ ည ကိုးနာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်၌ ရုပ်ရှင်ပြီးကြောင်း သူသိသည် ။

ယောက်ျားအိမ်သာထဲ၌ တယ်လီဖုန်းတပ်ထားခြင်းကြောင့် ဤရုပ်ရှင်ရုံကို သူတမင်ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ အိမ်သာခန်းများ ထဲ၌ လူရှိမရှိ စစ်ဆေးပြီးနောက် လိုအပ်သော ငွေအကြွေစေ့များ ထည့်ကာ၊ ဒဏ်ရာရသော စကီးစီးသမားပေးခဲ့သည့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆယ်နာရီတိတိတွင် ကောက်လှည့်လိုက်သည် ။

အက်ကွဲကွဲ ကြမ်းတမ်းတမ်း ယောက်ျားအသံကြီး တစ်ခုက ဘော့စ်ဘောလ်ကစားပွဲ အမှတ်များကို ရွတ်ပြသည် ။ ကစားသည့် အသင်းနာမည်များကို ဆောလ်လိုက်မမှတ်ဘဲ အမှတ်များကိုသာ

အလွတ်မှတ်သွားသည် ။

ဂဏန်းဆယ်လုံးရသည် ။ ယင်းကား အဝေးပြော တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

ဆောလ်စိတ်၌ အလွတ်ပြန်ရွတ်ကြည့်သည် ။

အိမ်သာထဲ၌ ထွက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ၌ မိမိအား စောင့်ကြည့်နေသူ ရှိမရှိ မသိမသာ အကဲခတ်သည် ။ စောင့်ကြည့်သူ တစ်ဦးမျှမတွေ့။

သို့တစေ ကျွမ်းကျင်သော ရဲဒိုးသမားတစ်ဦးသည် ဘယ်တော့မှ လူမြင်မခံအောင် လုပ်မည်မဟုတ်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ သူထွက်သည် ။ နှင်းမုန်တိုင်း ကျနေဆဲဖြစ်သဖြင့် သူ ဝမ်းသာသွားသည် ။

လူတွေ ရှုပ်ရှက်ခတ်ပြီး မှောင်နေသည့် ကြားမှ သူ အသာလျှိုထွက်ခဲ့၏။ လမ်းသွယ်နှစ်ခုကို ဖြတ်ဝင်ကာ နောက်ဖေးလမ်းကြား တစ်ခုထဲ၌ ရဲဒိုးလိုက်လာသူရှိမရှိ စစ်ဆေးရန် ခေတ္တရပ်စောင့်နေလိုက်သည် ။

နှင်းမုန်တိုင်းကြောင့် ဝေးဝေးမြင်ခွင့်မရနိုင်သဖြင့် ရဲဒိုးငနဲသည် မိမိအား ခြေရာခံလိုက်လိုလျှင် နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲအရောက် နောက်မှ ကပ်လိုက်လာမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဘယ်သူမှ ပါမလာ။

ဆောလ်သည် လမ်းတစ်ဖက်ဖြစ်ကူးပြီး နှစ်ဘလောက်အကွာရှိ ဘားထဲမှ အများ သုံး တယ်လီဖုန်းဆီ သွားသည် ။ ဗွီဒီယိုဂိမ်း ကစားစက်များမှ အသံဗလံများကို ကြားနေရသည် ။

မိမိအား ပေးထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်၏။

"အေသုံးလုံး တယ်လီဖုန်းဖြေကြားရေးဌာနကပါရှင်"

စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည် ။

"ရှိမြူးလပ်ပါ"

"ရှင့်ကို ချိန်းထားတာရှိတယ်။ အင်္ဂါနေ့၊ မနက်ကိုးနာရီ၊ ဒင်ဗာမြို့ အမှတ် ၄၇၊ ကိုဒီလမ်းကို လာခဲ့"

ဆောလ်က ဖုန်းချပြီး ဘားဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်သည် ။

ရပ်ရှင်ပြီးအောင်ကြည့်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း နာရီဝက် ခြေကျင်လျှောက်ရာ ပြန်ရောက်ရမည့် အချိန်အတိုင်း သူ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည် ။

ဟိုတယ်စာရေးအား ဆောလ်က မေးသည် ။

"အခန်း ၂၁၁ က ဂရစ်စမင်းအတွက် ဘယ်သူဘာများမှာ သေးလဲ"

"ဘယ်သူမှ မမှာ ပါဘူးခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ"

ဓာတ်လှေကားမစီးဘဲ သူ့အခန်းသို့ ရိုးရိုးလှေကားမှ တက်သွားသည် ။

အခန်းမှ ထွက်ခွာစဉ်က တံခါးအောက်ခြေ၌ ကပ်ထားခဲ့သော ဆံချည်မျှင်လေးမှာ နဂိုအတိုင်း ရှိနေသည် ။ မိမိမရှိခိုက် အခန်းထဲ ခိုးဝင်သူမရှိကြောင်း အသေအချာသိရသည် ။

ပုံမှန် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသွားပြန်ပြီ။ သို့သော် ခြွင်းချက်နှစ်ခုတော့

ရှိ၏။

******

(၃)

စံသတ်မှတ်ထားသော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း လိုက်လုပ်ရမည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ ဆောလ်သည် ကားလက်မှတ်ကို အနားကပ်ပြီးမှ ဝယ်ယူလိုက်သည် ။

ဒရိုင်ဘာက ဘတ်စ်ကား စက်ကို နှိုးမှ သူကားပေါ်တက်သည် ။ ကားနောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ရင်း မိမိနောက်မှ တက်လာမည့် ခရီးသည်များအား စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

သို့သော် မည်သူမျှ တက်မလာတော့။ မိမိနောက်ဆုံး ဖြစ်၏။

ကားဂိတ်မှ ဘတ်စ်ကားကြီး ထွက်သည် နှင့် သူကျေနပ်စွာဖြင့် ထိုင်ခုံကို အားရပါးရ မှီချပြီး ဗေးလ်မြို့ရှိ မိုးထိတိုက်ကြီးများ နှင့် နှင်းခဲဖုံးတောင်တန်းများ ပေါ်၌ စကီးစီးနေသော သူများကို ငေးကြည့်သွားမိသည် ။

ဘတ်စ်ကားစီးရတာ သူ စိတ်ချမ်းသာသည် ။ မိမိအား ရှဲဒိုးလိုက်သူ ရှိမရှိ နောက်လှည့်ကြည့်လို့ ရသည် ။ ဘတ်စ်ကား လက်မှတ်ရောင်းချခြင်းကို ကွန်ပျူတာထဲတွင် နာမည်တွေ၊ လိပ်စာတွေ မှတ်ထားလေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ လေယာဉ်ပျံမစီးခြင်း၊ အငှားကားတစ်စီး ငှားရမ်း မမောင်းခြင်း ဖြစ်သည် ။ စာရွက်စာတမ်းများ အပေါ်၌ မိမိနာမည် တန်းလန်း အမှတ်မခံနိုင်ပါ။

နောက်တစ်ချက် ကောင်းတာရှိသေးသည် ။

ဘတ်စ်ကား ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မှတ်တိုင်တွေ အများကြီးရပ်လေ့ရှိသည် ။ မည်သူမျှ အာစုံမစိုက်မိစေဘဲ ကြိုက်သည့် မှတ်တိုင်၌ အပြီးဆင်းနေခဲ့လို့ ရသည် ။

ဆော့လိပ်စီးတီးအထိ ကားလက်မှတ်ယူထားသော်လည်း ထိုမြို့အထိ သူသွားဖို့ ရည်ရွယ်မထားချေ။

ဗေးလ်မြို့အနောက်ဘက် တစ်နာရီ ခရီးခန့်ဝေးသော ပလေစပရင်းမြို့တွင် သူဆင်းလိုက်သည် ။ မိမိနောက်မှ ဆင်းလိုက်လာသူမရှိမှန်း အသေအချာသိရမှ အရှေ့စူးစူးသို့ သွားမည့် ဒင်ဗာမြို့ခရီးစဉ် ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်ဝယ်ယူ၍ တက်လိုက်သွားသည် ။ နောက်ဆုံးခုံ၌ပင် ခါးလျှောထိုင်၍ ဇိမ်နှင့် စီးသွားသည် ။

မိမိလုပ်ခဲ့သမျှကို ချက်ချင်းဆန်းစစ်ကြည့်ရာ အမှားတစ်ခုမျှ မလုပ်မိကြောင်း တွေ့ရသည် ။ အကယ်၍ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေခဲ့လျှင်လည်း ထိုငနဲသည် မျက်စိလည်ပြီး စိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ အရေးတကြီး တယ်လီဖုန်းတွေ လျှောက်ဆက်လိမ့်မည်။

ဆောလ် ဂရုမစိုက်ပါ။ သူလိုချင်သော လွတ်လပ်မှုကို ရရှိသွားပြီ။ သူ့အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

******

(၄)

အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၉ နာရီ။

ဒင်ဗာမြို့၏ လေက သူ့အား မျက်ရည်ကျစေသည် ။ တောင်တန်းများ ပေါ်၌ အုံ့ဆိုင်းမှို င်းဝေနေသော တိမ်ညိုများက နံနက်ခင်းကို ညနေစောင်းနှင့် မှားစေသည် ။ ကုတ်အင်္ကျီထူကြီး ဝတ်ထားသော်လည်း သူ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေသည် ။

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ထောင့်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် လမ်းအလယ်ပိုင်းရှိ တိုက်ကြီးကို မျက်ကြောရှုံ့မှု စိုက်ကြည့်နေသည် ။

တိုက်ကြီးက ရှည်လျားပြီး အရောင်မွဲခြောက်ခြောက် သိပ်ပြီး မမြင့်မားလှ။ ၄၈၊ ကိုဒီလမ်းဆိုတာ ဤတိုက်ပဲဖြစ်မည်။ ထိုတိုက်ဆီသို့ နှင်းရည်များ ပေါ်မှ သူ နင်းလျှောက်သွားသည် ။

ဤနေရာ ရောက်ဖို့ မြို့တွင်း ပြေးဆွဲသည့် ဘတ်စ်ကားများ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းစီးခဲ့သည့် တိုင် သူ့နောက်ကို လှည့်ကြည့်မိသေးသည် ။

ရှဲဒိုးသမားကို မတွေ့မိ။ မော်တော်ကားအချို့ တွေ့ရသော်လည်း သူ မြင်ဖူးသော ကားတစ်စီးမျှ မပါ။

ရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး တံခါးပေါ်မှ ဂျူးလူမျိုးတို့ ၏ ခြောက်ထောင့်ပါသော ဒေးဗစ်ကြယ်ပုံကို မြင်သောအခါ သူ အံ့အားသင့်သွားသည် ။ ဧကန္တ

ဂျူးဘုရားကျောင်းများ လား။

သူကိုယ်တိုင်က ဂျူးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ အထက်မှ ညွှန်ကြားချက်များကို မိမိနားကြားလွဲခဲ့လေသလားဟု တွေးမိပြန်သည် ။

သမားရိုးကျမဟုတ်သော နေရာများ ၌ ချိန်းတွေ့မှုများကို သူကြုံဖူးနေကြပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြံကြံဖန်ဖန် ဂျူးဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ မှ ချိန်းရသတဲ့ လား။ လူကျောစိမ့်သွား၏။

မဝံ့မရဲနှင့် သူ အထဲဝင်သွားသည် ။

မှောင်ရိပ်ကျသော ဥပစာအခန်းငယ်လေးကို တွေ့ရ၏။ ဖုန်မှုန့်များ ရှူရှိုက်မိသဖြင့် သူ့နှာခေါင်း ရှုံ့ချည်ပွချည် ဖြစ်သွားသည် ။

သူ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သောအခါ ဂျိမ်းခနဲ မြည်သံက ပဲ့တင်ထပ်ရိုက်ခတ်သွားသည် ။ အတွင်း၌ မူ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုအတိပြီး၏။ စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ်မှ ဗလီဦးထုပ်လေးကိုယူ၍ ခေါင်းပေါ်ဆောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့လျက် နောက်တံခါးတစ်ချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် ။

ဝတ်ပြုကျောင်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်သွား၏။ ဤအခန်းထဲမှာ တော့ လေထုက သိပ်သည်း လေးလံနေသလို ခံစားရသည် ။

လေထုက သူ့ကို ဖိညှစ်နေသလိုလို။

သူရှေ့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည် ။

ရှေ့ထိုင်ခုံပေါ်၌ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်ကာ ပဋိညာဉ်သေတ္တာကြီးကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် ခန်းဆီးဖြူကို

စိုက်ကြည့်နေသည် ။ အဘိုးကြီး ခေါင်းပေါ်မှ ဗလီဦးထုပ်ကလေးမှာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေသည် ။ အဘိုးကြီးသည် လက်ထဲမှ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။

ဆောလ် အသက်အောင့်ထား၏။

ရှေ့ခုံမှ အဘိုးကြီးမှ လွဲ၍ ကျောင်းဆောင်ထဲမှာ မည်သူမျှ မရှိ။

တစ်ခုခုတော့လွဲသွားပြီ။

အဘိုးကြီးက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည် ။ ဆောလ်တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေ တုံ့ဆိုင်းတောင့်တင်းသွားသည် ။

"ရှလုံ"

အဘိုးကြီးက ဂျူးလို ဆလံဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ။

အဘိုးကြီးကား...။

******